

ΕΚΕΥΕΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Σπῆτι χωρίς παιδί εἶνε χαμπάνα χωρίς γλωσσίδι ὁ ἦχος τοῦ κοιμάται θάτανε λιθῶν πολλὸ ὄμορφος, ἂν καὶ ἐμπροσθεεε νὰ τὸν ἀρτυρίῃ.

★

Ὁ στολισμὸς δὲν εἶνε καὶ ἀδιάφορος : οἷς μεταβάλλει εἰς ἔμφυχτον ὠτιζέμενον τέχνης, ἐπὶ τὸν ὄρον νὰ μείνετε ὁ στολισμὸς τοῦ στολισμοῦ σας.

★

Τὰ ὄσπρα μαλλὰ εἶνε αἱ φουαλίδες τοῦ ἀφροῦ, τοῦ σκεπάζουν τὴν θάλασσαν μετὰ τὴν τρικυμίαν.

Κάμεν Σόλβα

Ὁ Pierre Loti γράφει περὶ τῆς Κάμεν Σόλβα : Ἡ αἰωνία νεότης κλείεται εἰς τὸ χαμόγελόν της· φωλεῖ εἰς τὰς παρειάς της μ' ἓνα ἀαλλοῖστο βελούδινον τριανταφυλλὶ χρῶμα· λάμπει εἰς τοὺς ὄρους της ὀδόντας, τοὺς στυλινοὺς ὡς πορσελάνη. Ἀλλὰ τὰ θαυμάσια μαλλὰ της, τὰ ὅποια διαφαίνονται ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πέλλον, τὸν ποικιλιμένον μὲ ἄσπρους, εἶνε σχεδὸν λευκά.

Τὸ θέλητρον τῶν διαγῶν στακτερῶν ματιῶν της εἶνε θέλητρον ὑπερόχου ἐνφύτας, ἀτελεντήτου βαδύτητος, θέλητρον πόνου παλαιοῦ καὶ ἀπεράττου ἐσπλαγχνίας.

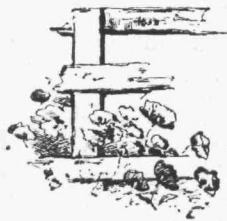
Ἡ φωνὴ τῆς βασιλίσσης εἶνε μονοική, μία μονοική δροσερά, νεανική. Οὐδέποτε ἤκουσα ἠχοῦ φωνῆς, τοῦ νὰ ἤμπορεῖ νὰ συγκοιῆ μὲ τὴν ἰδικήν της.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της εἶνε πολὺ εὐμετάβλητος, ὅσον καὶ ἂν παραμῆν τὸ χαμόγελόν πάντοτε. «Αὐτὸ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἰδιαίτερου ὄλου μας, μοῦ εἶπε, τὸ νὰ χαμογελώμεν διαρκῶς ὡσὰν τὰ εἰδῶλα!»

Κάμεν Σόλβα

Ο ΓΕΡΩΣ Κ' Η ΓΡΗΨ

ΤΣΙ τοὺς ἔλεγαν ἀπλῶς : ὁ γέρωσ κι' ἡ γρηΨ. Ἦσαν τόσο γέρωσ καὶ οἱ δύο, ὥστε κανεῖς δὲν ἐνεθυμειτο πλέον τὰ ὀνόματά των.

Ἦσαν οἱ γεροντότεροι ἀνθρώποι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μεγάλου κτήματος τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ τῆς Ρουμανίας Ἀλεξάνδρου Μιρτσέσζη.

Ἐκεῖνος ἦτον ἄλλοτε ταχυδρόμος. Εἰς τὴν μακρὰν ζωὴν του εἶχε ἀποκτήσῃ μίαν περιοσίαν ἀπὸ διακόσια φράγκα, καὶ ἀφοῦ ἐπάνδρευσε τὸν μονογενὴ υἱόν του εἰς ἓν μακρινὸ χωριό, ἐπῆρε καὶ αὐτὸς εἰς δευτέρου γάμον μίαν γυναῖκα, ἣ ὅποια εἶχε καὶ αὐτὴ μίαν μοναχοκόρην ὑπανδρευμένην εἰς ἓν ἄλλο χωριό.

Ἐξοῦσαν ἤδη πρὸ πολλῶν ἐτῶν μαζῇ, καὶ ὅσο πῆγαιναν ἐμίκραιναν ἀπὸ τὸ γῆρας. Πολλὰς φορὰς τοὺς εἶδαν καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Μιρτσέσκη νὰ περνοῦν τὸ δάτος, κι' ἔπειτα νὰ κάθονται καὶ οἱ δύο κοντά-κοντά, ἀπὸ κάτω ἀπὸ κανένα δένδρον, καὶ νὰ περνοῦν τὴν ἡμέραν των συνομιλοῦντες ἢ κοιμώμενοι. Εἶχαν κτίσει τὸ πεῖδι μικρὸ καὶ τὸ πεῖδι γαμηλὸ σπιτάκι καὶ εἶχαν κι' ἓνα ζευ-

γάρι βόδια μικρά, ὄχι μεγαλείτερα ἀπὸ γάδαρο, καὶ ἓν ἀλογάκι, ὄχι ὑψηλότερο ἀπὸ ἓνα μεγάλο σκύλλο. Καὶ ἦσαν εὐτυχεῖς, εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ ζωὴ των.

Ὁ γέρωσ ἠγάπα ἰδίως νὰ διηγῆται τοὺς δρόμους τοῦ ἔκαμνεν ὅταν ἦτο νέος καὶ ταχυδρόμος. Ἐνόμιζε δὲ κανεῖς ὅτι πράγματι ἀνευθεῖντο ὅταν τοὺς διηγείτο. Τὰ γρηΨά μιάτιά του ἔλαμπαν καὶ πέριξ του ὅλα ἐφαίνοντο ὅτι ἐξωγονοῦντο ἀπὸ κουνουνίσματα καὶ ἀπὸ ποδοβολητὰ ἀλόγων. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐκάθητο ἀζόμη ἐπάνω εἰς τὴν σέλλαν καὶ ἔτρεχε μέγα νύχτα σὰν τὸν ἄνεμο.

Καὶ πόσας ἄλλας ἱστορίας καὶ ἀναμνήσεις εἶχεν εἰς τὸ μυαλό του.

— Κοζόνε Βασίλη, ἔλεγε συχνὰ εἰς τὸν Κύριόν του, ἔξερεις πόσους πρίγκηπτες καὶ πόσους ὑπουργοὺς ἔχω ταξιδεύσει ἐγὼ μὲ τ' ἀμάξι μου ;

Ἐνα κακὸ εἶχε μόνον, ἐζήλευε φοβερά τὴ γρηΨ του. Ἡ γρηΨ του δὲν ἔτρεπε νὰ βλέπῃ κανένα, νὰ μὴ ὀμιλῇ εἰς κανένα. Καὶ εἰς τὸ πείσμα του, ἔνας νέος ἐτριγυρίζε τακτικά στὸ σπίτι του.

— Τί γυροῦει, μοσρή, αὐτὸς ἐδῶ ; Δὲν ντρέπεσαι μαδές ; τῆς ἐφώνάζεν ὁ γέρωσ ὄργισμένος ἀπὸ κάμποτον καιρό, ἔως ὅτου ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τέλος ὅτι ὁ νέος ἦτον ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόρη μιᾶς γειτόνισσας.

**